

תפ (טבריה) 40761-08-25 - מדינת ישראל נ' אבו זיד סיף

ת"פ (טבריה) 40761-08-25 - מדינת ישראל נ' אבו זיד סיף שלום טבריה

ת"פ (טבריה) 40761-08-25

מדינת ישראל

נגד

אבו זיד סיף

בית משפט השלום בטבריה

[01.02.2026]

כבוד השופט, סגן הנשיא יריב נבון

מטעם המאשימה - עו"ד אלאא נעאמנה ועו"ד שחאדה ראידה

מטעם הנאשם - בעצמו וע"י ב"כ עו"ד חוסיין עורווה ועו"ד דור אלחדס

החלטה

לפני בקשת הנאשם ליתן צו להמצאת מסמכים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-

1982 (להלן: חסד"פ).

כתב האישום:

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות שעניינן: מסירת ידיעה כוזבת - 3 עבירות לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק מס ערך מוסף (להלן: החוק) יחד עם סעיף 117(ב)(3) לחוק; נכיו מס תשומות בלי שיש לגבי מסמך כאמור בסעיף 38 במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס - 44 עבירות לפי סעיף 117(ב)(3) לחוק; הכין ניהל או הרשה לאחר לנהל פנקסי חשבונות כוזבים, לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק ועבירה שעניינה שימוש בכל מרמה או תחבולה במטרה להתחמק מתשלום מס, לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק.
- מכתב האישום עולה כי הנאשם נרשם כעוסק מורשה והיה מנהלו של עסק בתחום עבודות עפר ופיתוח (להלן: העסק). בתקופה שבין 10/2015 עד 4/2017 (להלן: התקופה הרלוונטית), היה על הנאשם להגיש למנהל המכס והמע"מ דוחות תקופתיים במועד ובדרך שנקבעו בחוק ובתקנות. בביקורת חשבונות שנערכה לנאשם בשנת 2018 נמצא שבתקופה הרלוונטית, ובמטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, ניהל הנאשם ספרי הנהלת חשבונות כוזבים, ורשם בהם 44 מסמכים כוזבים הנחזים להיות חשבוניות מס על שמם של 12 עוסקים שונים, אשר פרטיהם מוזכרים בכתב האישום, מבלי שעשה או התחייב לעשות את העסקאות שלגביהן הוצאו החשבוניות (להלן: החשבוניות הפיקטיביות). נטען כי סך כל החשבוניות הפיקטיביות הינו ₪ 11,215,897 כולל מע"מ, סכום מס התשומות שנוכה בגין שלא כדין הינו 1,629,655 ₪. נטען כי הנאשם פעל באופן שיטתי, לאורך זמן ובתחבולה, במטרה להגדיל את הוצאותיו ולהתחמק מתשלום מס, והגיש 10 דוחות תקופתיים כוזבים לרשויות מע"מ, בהם נוכה מס התשומות הכלול בחשבוניות הפיקטיביות בסך של 1,629,655 ₪ מבלי שהיה לגביהם מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק.

המסמכים המבוקשים בבקשה:

3. במסגרת בקשה זו, מבקש הנאשם לקבל לידיו את המסמכים הבאים:
  - א. דו"ח הוועדה המתמדת ביחס לגידור תיקי מקזזות לצורך העמדה לדין, הקריטריונים שנקבעו ורשימת התיקים שלא טופלו הן בפרקליטות והן ברשות המיסים, יישומם של הקריטריונים שנקבעו - בדגש על עבירות חמורות יותר, הן בהיקף והן בחומרה, מהעבירות מושא כתב האישום.
  - ב. "המתווה לצמצום תיקים פלייליים" של חשבונות פיקטיביות ורשימת תיקים של חשבונות פיקטיביות שנסגרו, בדגש על תיקים שמועד העבירה בהן היה בין השנים 2015 - 2017.
  - ג. רשימת התיקים של חשבונות פיקטיביות שבהם הוגשה בקשה לאישור היועצת המשפטית לממשלה בדיעבד, בחלוקה לפי הארכת משך החקירה והארכת זמן הטיפול בתביעה.
  - ד. רשימת תיקים של חשבונות פיקטיביות שבהם במסגרת הטיפול בקבלת אישור היועצת המשפטית לממשלה בדיעבד, הוחלט על סיום התיק בכופר או בהסדר.
  - ה. רשימת תיקי עבירות מס שבהם התבקש, אך לא ניתן, אישור היועצת המשפטית לממשלה בדיעבד, ובחלוקה לפי הארכת משך החקירה והארכת זמן טיפול בתביעה.
  - ו. רשימת התיקים של חשבונות פיקטיביות שבהם הוגשו כתבי אישום בחריגה ממועדים ולא התבקשה בהם הארכה בדיעבד, בחלוקה לפי איחור במשך החקירה ואיחור בזמן הטיפול של התביעה.
  - ז. רשימת התיקים של חשבונות פיקטיביות בהם חלף המועד להגשת בקשה לקבלת אישור להארכת מועד, שנסגרו בהסדר או בכופר או עוכבו בהם הליכים בשל חריגה מהמועדים, בחלוקה לפי איחור במשך החקירה ואיחור בזמן הטיפול של התביעה.
  - ח. ככול שעמדת המאשימה היא כי לא קיימים הנתונים, המידע או המסמכים המבוקשים בסעיפים א', ב' או סעיף ו', בית המשפט מתבקש להורות למאשימה לגבות את תגובתה בתצהיר של גורם בכיר בפרקליטות או מרשות המסים ולזמנו לעדות.
  - ט. העובדות שפירטה המאשימה בפנייתה בבקשה למתן אישור בדיעבד להעמדה לדין.
  - י. נימוקי היועצת המשפטית לממשלה להחלטה לאשר בדיעבד את העמדת הנאשם לדין.
4. הנאשם טוען שכלל המסמכים המבוקשים נחוצים לו הן לצורך ביסוס טענה מקדמית שעניינה אכיפה בררנית, והן לצורך בחינת תקינות ההחלטה להעמידו לדין על אף החריגה בזמנים. לדבריו הפגיעה באינטרסים מערכתיים הינה מינימלית אל מול הפגיעה המשמעותית בהגנתו באם המידע לא יימסר לרשותו.
תגובת המאשימה:

5. המאשימה התנגדה לבקשה. לטענתה עסקינן בבקשה חריגה במיוחד במסגרתה עותר הנאשם להמצאת פירוט של מאות תיקים, מסמכים מתוך דיונים פנימיים שנערכו במשרדי גורמי האכיפה השונים ועוד. לשיטתה, הנאשם כלל לא הרים את הנטל ולא הציג תשתית ראייתית ראשונית המבססת את טענתו ומצדיקה מסירת חומרים כה רבים לעיונו. המאשימה אף הוסיפה כי זו בקשתו השנייה של הנאשם באותו עניין לאחר שבקשה דומה לקבלת חומרי חקירה הוגשה לפי סעיף 74 לחוק, זאת מבלי שהצביע ולו על מקרה אחד המלמד על כך שהמאשימה נמנעה במקרה דומה מלהגיש כתב אישום. דרישת הנאשם לקבל לידיה את המידע האמור מהווה "מסע דיג" והיפוך הנטל המוטל על הצדדים. המאשימה הפנתה למאגרי המידע המשפטיים מהם ניתן ללמוד שבעבירות מס דומות, ואף קלות יותר, מוגשים כתבי אישום.

6. עוד טוענת המאשימה כי החומרים המבוקשים כלל אינם מצויים ברשותה. קבלת בקשה מסוג זה תחייבה לבחון באופן ידני מאות רבות של תיקים המטופלים על ידי רשות המיסים ופרקליטות המדינה, שלא לצורך. מדובר בדרישה מוגזמת ובהכבדה בלתי סבירה ומרחיקת לכת. לגופו של עניין, בכל הנוגע לדרישה לקבלת דו"ח הוועדה המתמדת, טענה המאשימה שכלל לא קיים דו"ח שכזה. בהקשר זה נערכו דיונים פנימיים וחסיים במשרדי גורמי האכיפה השונים שאינם נחלת הכלל. עסקינן בתרשומת פנימית הכוללת הצגת עמדות ודעות של גורמים שונים במערכת אכיפת החוק אותן אין למסור לעיון. בהתאם, מאחר שדו"ח שכזה כלל לא קיים, לא ניתן להמציא את רשימת המקרים בהם לא נפתחה חקירה בהתבסס עליו. בנוסף, מסירת מידע בנוגע למקרה זה או אחר בו הוחלט שלא לפתוח בחקירת מס עומד בניגוד לחסיון הסטוטורי הקבוע בסעיף 142 לחוק.

7. אשר למתווה המנהלי שנקבע על ידי רשות המיסים, ציינה המאשימה שהמתווה האמור מתייחס לתיקים שהועברו ללשכה המשפטית עד לשנת 2015 ורשות המיסים פעלה לפיו עד לשנת 2019. משנה זו, בעקבות כניסתו לתוקף של תיקון 87 לחסד"פ, התיקים בהם היה שיהוי, כאמור, נבחנו ונבדקו בהתאם לתנאים שנקבעו בהנחיית היועמ"ש 4.1202 בנוגע למשך זמן הטיפול. לטענת המאשימה, בתי משפט אינם מתירים עיון בתרשומות פנימית ובנימוקי סגירת תיקים, במיוחד כאשר הדבר מתבקש לצורך העלאת טענה שעניינה אכיפה בררנית בהתאם לפסיקה אליה הפניתה. אף הנימוקים להחלטה הנוגעת להעמדת אדם לדין מהווים תרשומת פנימית ולא חומר חקירה שניתן להעמידו לעיון ההגנה.

דיון והכרעה:

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה, ובשים לב למיחוס לנאשם בכתב האישום, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

9. הנאשם נסמך בבקשתו על הוראת סעיף 108 לחסד"פ הקובעת בזו הלשון: "בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו".

10. נקבע בפסיקה כי בית המשפט רשאי, במסגרת בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ, לצורך טענת הגנה מן הצדק, וככל שהוא סבור כי הדבר יעשה צדק עם הנאשם, להרחיב את היקף חובת הגילוי והעיון מעבר לזו הקבועה בסעיף 74 לחסד"פ:

"ההליך הפלילי לחוד וההליך המינהלי לחוד. הלכת וייס אכן משלימה את הלכות סגל וג'ולאני, באשר הלכות אלה לא התיימרו להחדיר את הוראות חוק חופש המידע אל תוך ההליך הפלילי עצמו. אין ממלכה נוגעת ברעותה, שור וחמור לא יחרשו יחדיו, ואין להרכיב יצור כלאיים של הליך פלילי והליך מינהלי שיחרשו יחדיו בשדה הפלילי שבו חורשת "אט-אט ומתוך זהירות ותבונה, מחרשת הדין הפלילי" [...] ההליך הפלילי הוא אחד ואחוד, ובמסגרת סעיף 108 לחסד"פ, רשאי בית המשפט, לצורך טענת הגנה מן הצדק וככל שהוא סבור כי הדבר יעשה צדק עם הנאשם, להרחיב את היקף הגילוי והעיון "גם לגבי חומרים רלבנטיים שאינם נופלים לתוך הקטגוריה של חומר חקירה לפי סעיף 74", כמצוטט לעיל בהלכת וייס. (בג"ץ 4922/19 נוה נ' מדינת ישראל, בפסקה 27 (9.12.19) (להלן: הלכת נוה); עע"מ 2668/15 מדינת ישראל נ' וייס, בפסקאות ד' ו-ט' (18.11.15)).

11. ככל שהחומר המבוקש אינו מהווה "חומר חקירה" מאחר שאינו נוגע ישירות לאישום, אך יכול לסייע בביסוס פגם חיצוני כלשהו להליך הפלילי המתנהל, המסלול הדיוני לדרוש את העיון בחומר מעוגן בסעיף 108 לחסד"פ (ראו גם בש"פ 3394/24 גבאי נ' מדינת ישראל, (26.5.24) (להלן: עניין גבאי). בית המשפט העליון קבע בפסיקתו כי בקשה המוגשת לפי סעיף 108 לחסד"פ בפני המותב בפניו מתנהל ההליך העיקרי, תוכרע על-פי כללי הראיות המקובלים, שעניינם רלוונטיות, קבילות וחיסיון (בש"פ 1965/21 נתניהו נ' מדינת ישראל, בפסקה 31 (11.4.21); בש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' שיינר, פ"ד סו(3) 464, 442 (2014); בש"פ 213/19 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקאות 28-30 (6.2.19); בש"פ 1378/20 זגורי נ' מדינת ישראל, בפסקאות 14-15 (7.4.20) (להלן: עניין זגורי)).

12. כאשר מטרת העיון היא להוכיח טענה של הגנה מן הצדק, לרבות טענת אכיפה בררנית כבמקרה דנן, נקבע כי על הנאשם להניח תשתית ראייתית ראשונית לטענה של אכיפה בררנית ולסתור את חזקת התקינות המנהלית העומדת לזכותה של המאשימה כרשות מנהלית. לעניין זה, יפים דבריו של נשיא בית המשפט העליון, כב' השופט יצחק עמית, בהלכת נוה:

"... בהליך הפלילי, לא די לנאשם להגות את מילת הקסם "אכיפה בררנית" על מנת לפתוח את פתח מערת המידע. דווקא נוכח הנפקות של קבלת טענה לאכיפה בררנית, עד כדי אפשרות לביטול כתב האישום, נדרש בית המשפט "לסנן" טענות אלה גם בשלב הגילוי, שאם לא כן, אין לדבר סוף. ודוק: לצורך קבלת הטענה לאכיפה בררנית גופה, נדרש הנאשם לסתור את חזקת התקינות המינהלית. כפי שמציינת השופטת ברק-ארז בעניין ג'ולאני, "לטענה של אכיפה בררנית יש להניח תשתית עובדתית מבוססת" (שם, פסקה 23). על הטוען לאכיפה בררנית לעבור מספר משוכות ש"הנטל להוכיחם, שאיננו פשוט כלל וכלל, מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מינהלית, נהנית מהחזקה לפיה פעולותיה נעשות כדין" [...]

מכאן, שאין להורות לתביעה למסור מידע מכוח סעיף 108 לחסד"פ ללא ראיות ראשוניות, ושימוש בסעיף זה ייעשה רק לאחר שהנאשם פסע אל גדרה של הטענה לאכיפה בררנית לפי סעיף 149(10) לחסד"פ; (שם, בפסקאות 28-29; וראו גם: עניין גבאי, בסיפא פסקה 13).

13. במילים אחרות, אם בית המשפט הגיע למסקנה לפיה הנאשם לא הצליח לעמוד בנטל הראשוני, וככל שאין בידיו ראיות נוספות כדי לבסס טענתו בדבר אכיפה בררנית, הרי שיש להניח כי דין הטענה גופה להידחות: "בהיבט זה, ככל שבית המשפט לא השתכנע כי הנאשם הצליח לעמוד בנטל הראשוני לשם קבלת מידע ומסמכים במסגרת סעיף 108 לחסד"פ, וככל שאין בידי הנאשם חומר נוסף לבסס את טענתו לאכיפה בררנית, הרי שעל דרך של קל וחומר, יש להניח כי הנאשם לא עמד בנטל הגבוה יותר של הנחת תשתית עובדתית מבוססת לשם הוכחת אכיפה בררנית במסגרת סעיף 149(10) לחוק" (הלכת נוה).
14. בשלב הראשון על בית המשפט לבחון את הרלוונטיות ונחיצות החומר המבוקש להגנת הנאשם, "וזאת בהתחשב בטענות ההגנה שנפרשו בפני ביהמ"ש, כשבהקשר זה עשויה להיות חשיבות לסוג הטענות ולמידת הזיקה הפוטנציאלית של המסמכים ביחס לאותן טענות" (ת"פ 41203-10-15 מדינת ישראל נ' יוסיבוף, בעמוד 3 (20.8.17)). כאמור, הנטל להוכיח תנאי זה מוטל על הנאשם, ולו בהבאת בסיס ראיתי ראשוני (ת"פ 15297-06-21 מדינת ישראל נ' בוטיאר (13.3.22)). לאחר מכן ובשלב השני, בית המשפט יערוך איזון בין אינטרס הנאשם בגילוי החומר לבין אינטרסים נוגדים אחרים, בין היתר חיסיון, אינטרסים של צדדים שלישיים ועוד (ראו: בש"פ 4452/24 קבט נ' מדינת ישראל, בפסקאות 14-15 (17.6.24) (להלן: עניין קבט)). כאן יודגש שמתקיים יחס של "מקבילית כוחות", כך שככל שמידת הרלוונטיות להגנת הנאשם היא גבוהה יותר, המשקל שיינתן לאינטרסים האחרים יהיה נמוך יותר, וההפך נכון (בש"פ 3774/24 גולדמן נ' מדינת ישראל, בפסקה 25 (5.6.24) (להלן: עניין גולדמן); בש"פ 9287/20 אלוביץ נ' מדינת ישראל, בפסקה 13 (14.1.21)).
15. עוד יודגש שבחינת בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ תעשה בתנאי שהנאשם עבר את השלב הראשון, והוכיח באמצעות תשתית ראיתית את רלוונטיות החומר המבוקש. אם הנאשם לא השכיל לעשות כן, דין הבקשה להידחות מבלי שיהא צורך לעבור לשלב השני ולדון באינטרסים של צדדים שלישיים או בחיסיון (סעיף 1(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971; עניין קבט הנ"ל, בפסקה 21)).
- מכאן לענייננו:
16. אחזור ואדגיש שהחלטה מנהלית בדבר העמדה לדין נהנית מחזקת תקינות המנהל המוקנית לרשויות אכיפת החוק במסגרת ההליך הפלילי ואף ביחס לטענת הגנה מן הצדק, ועל הטוען לאכיפה בררנית רובץ הנטל לסתור את אותה חזקה (ראו בהקשר ע"פ 3215/07 פלוני נגד מדינת ישראל (מיום 4.8.2008)).

17. רף ההוכחה לצורך קבלת מידע ומסמכים לפי סעיף 108 לחסד"פ נמוך מהרף הנדרש להוכחת האכיפה הבררנית עצמה (כפי שנקבע בהלכת נוה), אך אין משמע הדבר לפטור את הנאשם מהוכחת קבוצת השוויון לגביה הוא מעלה את טענת האכיפה הבררנית. כפי שכבר צוין לעיל, בבקשה לפי סעיף 108 בשלב הראשון על הנאשם להוכיח את הזיקה, הרלוונטיות והנחיצות של החומרים המבוקשים להגנתו. שכן, כידוע, ראייה שאיננה רלוונטית לעניין - גם איננה קבילה כראיה (סעיף 1(ב) לפקודת הראיות). כדי להוכיח שהראיה המבוקשת רלוונטית להוכחת טענה של אכיפה בררנית, על בית המשפט לבחון את מידת הרלוונטיות שלה ביחס לקבוצת השוויון עמה נמנה הנאשם, שכן אפליה פסולה נבחנת בין קבוצת שווים (השוו: ע"פ 7659/15 הרוש נ' מדינת ישראל (20.4.16)). מבלי שהוכחה קבוצת השוויון הרלוונטית, ממילא לא ניתן לבחון את רלוונטיות המידע או החומר המבוקש, אף לא לצורך הנחת תשתית ראייתית ראשונית לאכיפה בררנית. כל מסקנה אחרת, לעניין זה, תוביל לתוצאה של "היפוך היוצרות", קרי "באופן שהליכי הגילוי והעיון ישמשו בסיס להנחת התשתית הראייתית הראשונית בבחינת "נעשה ונשמע" - נקבל את המידע והמסמכים מתוך תקווה כי מהם תצמח התשתית הנדרשת להגנה מן הצדק" (הלכת נוה, בפסקה 28).
18. בבקשתו, טוען הנאשם כי הציג תשתית ראייתית מספקת המבססת טענתו בדבר אכיפה בררנית, אך לא כך הדבר. הנאשם טוען כי המאשימה סימנה אותו, בכוונת מכוון, כמטרה, והתעלמה מגורמים נוספים אשר לכול הפחות סייעו לנאשם לעשות שימוש בחשבוניות פיקטיביות כנטען בכתב האישום. כדי לבסס טענתו, כאמור, צירף הנאשם לבקשתו חלקים נבחרים בלבד מחומר הראיות, כפי שטען אף ב"כ המאשימה בתגובתו לבקשה מקבילה שהוגשה ונדחתה ע"י מותב זה (טענות מקדמיות שהעלה הנאשם, אשר התייחסו אף לשיהוי בזמני החקירה ובטיפול התביעה בתיק ובתקינות האישור שניתן בדיעבד ע"י היועמ"שית להעמדה לדיון).
19. יודגש כי עובר לתחילת שמיעת הראיות בתיק זה, ואף טרם הגשת בקשה זו, ובהתאם להוראת בית המשפט, הוגש לעיון בית המשפט חומר הראיות אשר בכוונת המאשימה להציג באמצעות עדיה במהלך שמיעת הראיות, זאת כתיק מוצגים אשר הוסכם אף ע"י הנאשם וסנגוריו. השוואה פשוטה בין החומרים שהוגשו לעיון בית המשפט כתיק מוצגים מוסכם, כאמור, לבין החומרים שצירף הנאשם לבקשתו זו, מלמדת כי אכן הנאשם בחר לו באופן סלקטיבי את הראיות אשר לשיטתו תומכות בטענתו בהתעלמו מראיות נוספות ובעיקר מטענות המאשימה בנוגע לאבחנות הראייתיות והמשפטיות הקיימות בין כלל המעורבים אשר היוו שיקול לאבחנה ביניהם עת התקבלה ההחלטה בנוגע להעמדה לדיון.
20. כאשר עסקינן בבקשה למסירת חומרים כה רבים במסגרת טענה של הגנה מן הצדק, ראוי שתוצג על ידי הנאשם תמונה מלאה ולא חלקית, כפי שעשה במקרה זה. לנוכח האמור, לא ניתן להסיק מתשתית ראייתית חלקית זו את אשר מבקש הנאשם להסיק, דהיינו כי המאשימה נקטה בגישה מפלה ובאכיפה בררנית בעניינו, ובשל כך אין כל הצדקה להכביד הכבדה כה משמעותית על המאשימה באיתור ועיון במאות רבות של תיקים, וודאי שאין כל הצדקה להעבירם לעיון הנאשם.
21. יובהר, כי הכרעה בטענה של אכיפה בררנית מקומה הראוי הנו, דרך כלל, לאחר שמיעת הראיות בתיק. מעטים המקרים בהם ניתן לומר בצורה חד משמעית בשלב המקדמי של ההליך, בטרם העידו העדים והוצגה התמונה המלאה בפני בית המשפט, כי אכן המאשימה נהגה באופן מפלה עת החליטה להגיש כתב אישום כנגד נאשם זה או אחר, בהתעלמה מחשוד או מעורב אחר אשר עניינו דומה או זהה. לא כך המקרה שלפנינו. המחלוקת בין הצדדים בנוגע לחומרי החקירה והראיות שיש לבחון בטרם מתן החלטה בטענה זו, כמו גם השימוש הסלקטיבי שעשה הנאשם בהציגו תמונה ראייתית חלקית, אלו מחייבים דחיית טענה זו בשלב זה והותרתה לשלבים סופיים של ההליך, לאחר שמיעת הראיות.

22. הנתונים שהנאשם מבקש לידיו הינם בהיקף נרחב מאוד, עסקינן ב"מסע דיג" מובהק כהגדרתו בפסיקה, זאת מבלי שהנאשם השכיל להוכיח תשתית ראייתית ראשונית שיש בה כדי לבסס את טענתו. טענה לאכיפה בררנית המבוססת על הפנייה לחומר ראיות חלקי בלבד, מבלי שניתן יהא לקבוע חד משמעית מכך כי אכן כך נהגה המאשימה, דינה להידחות.
23. בכל הנוגע לבקשת הנאשם לקבל לעיונו את "דו"ח הוועדה המתמדת", אני מפנה לתגובת המאשימה לפיה דו"ח שכזה כלל לא קיים. לא מצאתי כל טעם להטיל ספק בהצהרה מפורשת זו של המאשימה, וזאת אף בשים לב לחזקת התקינות המנהלית. בהקשר זה, טוענת המאשימה כי הלכה למעשה מבקש הנאשם לקבל לעיונו תיעוד מדיונים פנימיים שהתקיימו בראשות פרקליט המדינה ובהשתתפות גורמי אכיפה שונים בהקשר נרחב בהרבה מעניינו הקונקרטי של נאשם זה. מדובר בסיכומי ישיבות ושיח פנימי במשרדי הרשויות, המהווים תרשומת פנימית שאינה חשופה לציבור הרחב, וכך יש להותירה. לא מצאתי טעם המצדיק חריגה מן הכלל האמור במקרה דנן.
24. דיונים פנימיים כשם כן הם, הם מתועדים בתרשומת פנימית לצורך שימוש פנימי בלבד, ובשל כך אינם כלולים בגדרי חומרי החקירה. ככלל, "תרשומת פנימית" הוגדרה כאחד החריגים לזכות העיון המוקנית לנאשם. משמעות החריג היא שאין לסווג כחומר חקירה מסמכים פנימיים, תרשומת של דיונים פנימיים, התכתבויות בין רשויות האכיפה, סיכומים וסיכומי ביניים של מהלך חקירה, חוות דעת ופרוטוקולים של ישיבות פנימיות, כמבוקש במקרה דנן. בהקשר זה נפסק:
- "מתן פומבי לתרשומת פנימית, התכתבויות פנימיות, חוות דעת וסיכומים עלול להרתיע עובדי ציבור להעלות על הכתב דברים באופן פתוח וגלוי, וכן להרתיע את הגורם המחליט מלבקש מעובדיו להעלות את כל עמדותיהם בגלוי ובבירור על הכתב, ובכך לעקר מתוכן ממשי את הליך קבלת החלטות המנהל הציבורי" (בש"פ 6507/09 משה קצב נ' מדינת ישראל (13.9.2009); בש"פ 6662/19 מדינת ישראל נ' יניב בן עוז (24.11.2019)).
25. על מידת חשיבותו של הכלל השולל זכות עיון בתרשומות פנימיות של גורמי התביעה ניתן ללמוד מריבוי ההחלטות בהן נדחו בקשות לעיון בהן (למשל: בש"פ 1378/20 זגורי נ' מדינת ישראל (7.4.20); בש"פ 7955/13 פלוני נ' מדינת ישראל (31.12.13); בש"פ 7008/97 מדינת ישראל נ' הורוביץ (7.12.97). בספרו של כב' השופט יצחק עמית חסיונות ואינטרסים מוגנים - הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי (2021), בפרק כו' הנוגע לחסיונות בהליך הדיוני (Deliberative Process Privilege), הוצג הכלל הנוהג לפיו תרשומות פנימיות אינן מהוות חומר חקירה. ניתן יהא לראות בתרשומות פנימיות כחומר חקירה במקרים בהם קיימת זיקה ביניהן ובין האישום, ועדיין זכות העיון בהן תיסוג מפני החיסיון של התרשומות:

"תרשומות פנימיות ומסמכים אחרים שאינם מתועדים ואינם מייצרים שום חומר עובדתי אינם נושאים על גבם את 'חומר' החקירה. בהינתן שתרשומות פנימיות מקיימות לעיתים זיקה לאישום ולנאשם, ואפילו זיקה הדוקה, כך שהן יכולות להיות רלוונטיות להגנתו של הנאשם, לטעמנו נכון יותר לומר כי אמנם מדובר בחומר רלוונטי שנכלל בגדר 'חומר חקירה', אלא שזכות העיון של הנאשם בחומר זה ניגפת מפני החיסיון היחסי של תרשומות פנימיות. לכן, אין להוציא תרשומות פנימיות מכלל ההגדרה של 'חומר חקירה', אלא שבית המשפט נדרש לאזן על פי מקבילית הכוחות בין עוצמת הראיה וחשיבותה להגנתו של הנאשם לבין החיסיון היחסי של התרשומות...".

26. החיסיון היחסי נועד להגן על תפקודן התקין של רשויות התביעה. חשיפת חילוקי דעות פנימיים או תהליכי קבלת החלטות בראשות פרקליט המדינה עלולה להרתיע עובדי ציבור מהבעת דעה חופשית ולפגוע ביכולת המערכת לגבש עמדה משפטית מבוססת (ראו עניין גולדמן הנ"ל). נוכח האמור, דין בקשת הנאשם לקבלת דוח הוועדה המתמדת, אשר כלל אינו קיים, כטענת המאשימה, וכן תרשומות פנימיות מדיונים שנערכו, ככול שנערכו, בהקשר זה, או למדיניות העמדה לדין, להידחות.

27. בכל הנוגע לבקשת הנאשם לקבלת המתווה לצמצום תיקים פלייליים ורשימת התיקים שנסגרו לפני המתווה, מדובר בנוהל שנקבע על ידי פרקליטות המדינה ורשות המיסים, המסדיר את אופן הטיפול בתיקים שהמתווה זמן ממושך לטיפול בתביעה על ידי רשות המיסים. המאשימה ציינה שהמתווה התייחס לתיקים שהועברו ללשכה המשפטית עד לשנת 2015 ובמסגרתו פעלה עד לשנת 2019. עם כניסת תיקון 87 לחוק לתוקף, נבחנו התיקים בהקשר זה לפי התנאים שנקבעו בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.1202. במקרה דנן עסקינן בתיק החוסה תחת הנחיית היועמ"ש 4.1202 ולא נטען אחרת. בהתאם לכך נבחנה החריגה בזמנים ולא שמעתי מפי הנאשם וסנגוריו כל טענה אחרת. נהפוך הוא, בשלל בקשותיו, כאמור, אשר הוגשו כולן במקביל ובסמוך למועדי ההוכחות שנקבעו זמן רב קודם לכן, מבקש הנאשם לבחון את תקינות החלטת היועמ"שית לאשר הגשת כתב האישום בדיעבד על אף החריגה בזמני החקירה, בהתאם להנחייה זו בדיוק. לכן לא ברורה לי הדרישה לקבל נתונים בנוגע לתיקים שנבחנו בעבר עובר לכניסתה לתוקף של הנחייה זו.

28. כך גם בנוגע לדרישת הנאשם להמציא לידו את רשימת התיקים השונים כמפורט בסעיפים ג' ו-ז' לבקשה, בין היתר רשימת תיקים שנסגרו בעבירות דומות ורשימת תיקים בהם לא נדרש אישור היועצת המשפטית לממשלה. מטרת דרישה מופרזת זו של הנאשם, הינה לבסס טענתו בדבר אכיפה בררנית ונקיטת גישה מפלה ובלתי מוצדקת כלפיו בלבד. בהתאם לפסיקה, שעה שבית המשפט נדרש לשאלה אם יש בחומרים מסוימים כדי לסייע לנאשם לבסס טענת אכיפה בררנית, עליו לבחון בכל מקרה לגופו האם הוצגה תשתית ראייתית ראשונית המבססת בקשה זו להעברת נתונים בהיקף עצום לידיעת הנאשם. תשתית שכזו לא הוצגה, ולכול היותר הוצגה באופן חלקי ומגמתי, ולכן, עסקינן במסע דיג בלבד, ניסיון להכביד הכבדה מיותרת ובלתי נחוצה על המאשימה, לחייבה לבחון מאות רבות של תיקים באופן פרטני הן בהתאם לנוהל הקיים והן בהתאם לנוהל אשר קדם לו. עיון פשוט במאגרי המידע המשפטיים ילמד את הנאשם כי המאשימה נוהגת, חדשות לבקרים, להגיש כתבי אישום בעבירות זהות או דומות, בעיקר אלו העוסקים בשימוש בחשבונות פיקטיביות ודיווחים כוזבים לרשויות המס, בנוסח דומה ומשיקולים ראייתיים בלבד. כך יש להתייחס אף למקרה דנן ולא מצאתי כל טעם המאבחן מקרה זה מדומיו.

29. עתירת הנאשם לקבלת נימוקי רשויות התביעה להחלטה על העמדה לדין או על סגירת תיק, אף היא דינה להידחות. מדובר בתרשומות פנימיות מובהקות הנהנות מחיסיון, ואינן נחשבות לחומר חקירה שיש לגלותו לנאשם (ראו: בש"פ 7955/13 פלוני נ' מדינת ישראל (31.12.2013)). כפי שצוין לעיל, חיסיון על תרשומות פנימיות אינו מוחלט אלא יחסי. במקרים בהם הנאשם השכיל להרים את הנטל ולהצביע על רלוונטיות גבוהה של התרשומת להגנתו, על בית המשפט לערוך איזון בין עוצמת הראיה וחשיבותה להגנה לבין האינטרס הציבורי שבחיסיון. במקרה דנן, משלא הוכיח הנאשם כל זיקה ורלוונטיות לחומר שהתבקש על ידו, כפי שכבר צוין לעיל, דין הבקשה להידחות. מעבר לנדרש יצוין כי בהיענות לבקשת הנאשם יש משום פגיעה חמורה בזכותם של חשודים אחרים לפרטיות ואף להסרה אפשרית של חסיון המידע על פי פקודת מס הכנסה וחוק מס ערך מוסף אך בשל דרישת הנאשם לקבל לעיונו מידע בנוגע נחקרים אחרים אשר הוחלט שלא להעמידם לדין.

30. אשר לטענת הנאשם בנוגע לאישור שניתן בדיעבד ע"י היועמ"שית להגשת כתב האישום חרף חריגה מסוימת בזמני החקירה, אני מפנה להחלטתי מיום 23.1.26 בנוגע לטענות המקדמיות שהעלה הנאשם. במסגרתה, התייחסתי בהרחבה לטענה זו וקבעתי שאכן קיימת סטייה מסד הזמנים שנקבע בהנחייה, אך לא מדובר בשיהוי קיצוני המצדיק צעד חריג וקיצוני אף הוא של ביטול כתב האישום מכוח טענת הגנה מן הצדק. אף הדרישה לעיין בנימוקי היועמ"שית עובר למתן האישור להגשת כתב האישום, בין אם ניתן במועד או בדיעבד, אינה במקומה. לא מדובר ב"חומר חקירה" אלא במסמך פנימי. ראו לעניין זה בג"ץ 366/12 התובעת הראשית נ' בית הדין הצבאי לערעורים (מיום 28.1.2013), בו נקבע: "בנתון לאמור אציון, כי ככלל מסמך פנימי המשקף את שיקול התביעה באשר להעמדה, או לאי-העמדה, לדין הוא תרשומת פנימית שאין חובה להעבירה לעיון ההגנה במסגרת זכות העיון המוקנית לנאשם..." (ראו גם ת"פ 39146-10-20 היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים נ' אורלי מוחבר (26.04.2021)).

סוף דבר:

31. עסקינן בדרישה מופרזת לעיין בחומרים רבים אשר אין הצדקה להעבירם לעיון הנאשם מן הנימוקים המפורטים לעיל, ולכן אני מורה על דחיית הבקשה על כל חלקיה. ניתנה היום, י"ד שבט תשפ"ו, 01 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.